

(Тит 3:1-15)

Почуй нас, Господи, і поблагослови нас на вивчення Твого Слова. Амінь.

Друзі, ми приступаємо до останнього, третього розділу послання апостола Павла до Тита. Сьогодні ми завершимо вивчення цього невеликого твору, що є останнім із серії пасторських Послань апостола.

У цьому Посланні Павло змальовує нам досить повну картину того, що Бог бажає для Своєї Церкви. У першому розділі Послання ми побачили, що Бог бажає, щоб Його церква була впорядкованою організацією. У наступному розділі мова йшла про те, що Божа Церква повинна характеризуватися здоровим вченням. Що ж стосується цього, останнього розділу Послання, з нього ми з вами довідаємося, що для того, щоб стати такою Церквою, якою її хоче бачити Бог, віруючі в церкві повинні чинити добрі діла. Інакше кажучи, апостол говорить тут, що добрі діла є найпершим й очевидним свідченням спасіння людини. Прочитаємо 1-ий вірш:

"Нагадуй їм, щоб слухали влади верховної та корилися їй, і до всякого доброго діла готові були".

/Тит 3:1/

Найперше, що згадує тут апостол, – це те, що члени церкви повинні бути законотримачами людьми. Віруюча людина повинна коритися законам тієї країни, в якій вона живе, за винятком, звичайно ж, тих випадків, коли ці закони суперечать її обов'язкам перед Богом, або заважають її взаєминам з Господом.

Протягом тривалого часу я проводив у своїй церкві вечірні заняття по вивченню Біблії. На них регулярно збиралося досить багато християн з різних частин нашого міста. Деякі приїжджали на своїх машинах. І мені завжди було соромно, коли під час цих занять мені доводилося робити оголошення про те, що хтось із прибулих залишив свою машину в забороненій для паркування зоні або перегородив своїм автомобілем шлях для іншого транспорту. Справа в тому, що подібні дії порушують правила дорожнього руху, і мені завжди було сумно усвідомлювати, що в мене на заняттях присутні люди, які не надають значення тому факту, що християни зобов'язані підкорятися владі й начальству.

Ця ілюстрація відразу ж підводить нас до питання про те, що слід робити віруючому у випадках, коли закони країни, в якій він живе, вступають у конфлікт із його обов'язками перед Богом і його взаєминами з Небесним Отцем. Наприклад, чи повинен парубок-призовник йти на війну, якщо його глибокі християнські переконання говорять зворотне?

У нашому вільному суспільстві, парубок, що має певні переконання відносно військової служби, може відмовитися від участі у воєнних діях, керуючись своїми переконаннями. І за законом такий парубок не зобов'язаний проходити службу в збройних силах або брати в руки зброю. Однак час, який інші юнаки його віку проводять в армії, він зобов'язаний провести, виконуючи різні цивільні обов'язки.

Я думаю, що будь-який хлопець, який вирішує проходити таку альтернативну службу, заслуговує на повагу. Мені здається, що юнакові потрібна чимала сміливість і переконаність, щоб у цих обставинах відверто й сміливо заявити, що він готовий виконувати обов'язок, якого жадає від нього його держава, однак він не може взяти в руки зброю. Я думаю, що така позиція людини заслуговує нашого розуміння й співчуття.

З іншого боку, є чимало молодих людей, які йдуть на обман і протизаконні дії заради того, щоб уникнути виконання свого військового обов'язку. Вони ухиляються від служби в армії зовсім не через свої релігійні переконання. І я не можу дати ніякого іншого пояснення такій поведінці, крім того, що вони не вірні своїй країні. Хоча ці молоді люди не проти одержувати всі благословення й привілеї, які дає їм їхня держава, вони не бажають замислюватися про свою відповідальність і про свої обов'язки. Причому цим вони порушують закон і повинні нести за це заслужене покарання.

Друзі, ми повинні підкорятися владі й начальству, що є над нами. Церква зобов'язана вчити цьому своїх віруючих. Невід'ємною частиною вчення, якому слід звіщатися в церкві, повинні бути слова про те, що християни зобов'язані підкорятися владі.

Причому, проявляючи послух представникам влади, ви підкоряєтеся не самій людині, що має якусь владу, а посаді, яку вона обіймає. Можливо, вам не подобається манера, в якій дорожній інспектор зробив вам зауваження й виписав штраф за порушення правил дорожнього руху. Однак ви зобов'язані поважати форму, що носить ця людина. Він є представником державної організації, що захищає наше життя і майно. І без таких людей ми б почувалися сьогодні дуже незатишно.

Саме тому ми повинні коритися начальству і владі. Цей вірш також змушує нас задуматися про те, чи має право християнин займатися політикою. Я вірю, що окремий християн вільний у своєму виборі – він цілком може займатися політичною діяльністю. Однак я не вважаю, що церква має право втручатися в політичні справи. Я впевнений, що якби сьогодні було духовне відродження, багато з людей у наших церквах вирішили б балотуватися на різні урядові посади.

Чудовою ілюстрацією моїх слів є духовне пробудження в Англії, розпочате Джоном Уеслі. Джон Уеслі ніколи не намагався змінити політичний лад своєї країни, скинути короля або реформувати Англіканську церкву. Він просто почав проповідувати Слово Боже. І багато людей стали навертатися до Бога, причому серед них виявилися люди, подібні до Вільяма Уїлберфорса, знаменитого філантропа й борця за права людини.

Це люди, які свого часу були марнотратниками життя, гравцями й п'яницями, які зовсім не зважали на потреби знедолених. Але це було до того, як вони прийшли до Ісуса Христа.

Ці люди почали захищати права трудящих, і цей рух прийнято пов'язувати з духовним пробудженням у Великобританії, що почав Джон Уеслі. Ми маємо потребу в людях, які ввійдуть в урядові сфери й почнуть робити необхідні соціальні кроки. Однак церква, як організація, не покликана брати участь у сфері політики.

Для церкви та її членів головне полягає в тому, щоб вони "до всякого доброго діла готові були". Церква повинна закликати своїх людей прикладати зусилля й учитися чинити добрі діла. Про це ми з вами ще будемо говорити далі. А тут ми приступаємо до цілого ряду закликів уникати чогось. Прочитаємо 2-ий вірш:

"щоб не зневажали нікого, щоб були не сварливі, а тихі, виявляючи повну лагідність усім людям".

/Тит 3:2/

Наставляння "не зневажати нікого" означає, що ми не повинні говорити злі або образливі слова про кого-небудь, або ж повторювати чиїсь плітки. Хтось зауважив, що людина може не вірити всьому, що вона чує від інших, однак це не заважає їй повторювати все це. Саме про це йдеться тут: ми не повинні повторювати все те, що нам іноді доводиться чути. Багато зломовних вигадок передається з вуст у уста, хоча не існує ніяких підтверджень того, що ці слова відповідають дійсності. Є одна стара приказка, яка говорить, що люди готові вірити будь-якій неправді, якщо ця неправда буде пошепки сказана їм на вухо! Однак якщо в громади є достовірні свідчення того, що якийсь член церкви робить щось негідне, така людина повинна бути відкрито названа і притягнута до відповіді. Ви можете згадати, як сам Павло називав імена людей, які були в чомусь винні перед ним, як, наприклад, Фігел й Гермоген, Гіменей і Філіт, котляр Олександр, або Димас. Далі, прочитаємо 3-ій вірш:

"Бо колись були й ми нерозсудні, неслухняні, зведені, служили різним пожадливістям та розкошам, жили в злобі та в заздрощах, бридкими були, ненавиділи один одного".

/Тит 3:3/

Цей вірш дає нам прекрасне зображення людей у наші дні, а також описує життя всіх нас до того, як ми пізнали Христа. Ми були нерозсудні, неслухняні, перебували в омані, були рабами гріха та різних пожадливоростей, жили в злобі й заздрості, а також ненавиділи один одного. Такою є картина світу, що гине.

Ви можете зайти до невірнующих і побачити там все це. Або ж погляньте на сферу бізнесу – в будь-який офіс, на будь-яку фабрику – і ви переконаєтеся, що все це присутнє там. На жаль, деякі подібні риси ми можемо зустріти й у наших церквах. Іноді в церкві створюється видимість любові, однак за нею ховається заздрість, ненависть і плітки. Ви можете зустріти церкви, які розділені на ворогуючі табори, і при цьому їхні представники хором хваляться й пишаться тим, якої правильної віри вони всі дотримуються. Це ганьба для справи Христа, друзі.

Тут нам дається картина, що змальовує людей цього світу. І все це ні за яких умов не повинно стосуватися нас із вами, як вірнующих в Ісуса. Прочитаємо 4-ий і 5-ий вірші:

"А коли з'явилась благодать та людинолюбство Спасителя, нашого Бога, Він нас спас не з діл праведности, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим".

/Тит 3:4,5/

Свого часу Господь подарував нам спасіння, але аж ніяк не з діл праведности, що ми чинили. Попередній вірш дав нам картину того, якими ми були до нашого приходу до Христа. Дуже важливо зрозуміти, що прихід до Христа зовсім не означає, що ви просто відкрили нову сторінку свого життя. Ви легко можете переконатися, що на нових сторінках ви будете писати те ж саме, що й колись. Коли перед початком нового року ви приймаєте якісь рішення й обіцяєте собі стати кращими, це зовсім не робить вас християнином. Так само ви не отримуєте спасіння на підставі праведних або добрих справ, які чините, тому що Бог дарує спасіння нас "з Своєї милости".

Завдяки тому, що Христос помер за нас і заплатив ціну за наші гріхи, Бог готовий простягнути до нас Свою милість. Саме по Своїй милості Він спасає нас. Причому Він багатий милістю, а це означає, що Він щедро дає її всім. Ким би ви не були, Він може спасти вас сьогодні, тому що Христос помер за вас. Він заплатив ціну покарання й передає нам Свою власну праведність, "через купіль відродження й оновлення Духом Святим".

Бог відроджує нас через "купіль відродження", що буквально перекладається як "умивальник" або "обмивання

відродження". У старозаповітні часи у дворі скинії, а пізніше — у Храмі, розташовувався спеціальний умивальник, що був символом цього духовного відродження. Саме про це обмивання відродження говорив Сам Господь Ісус, як ми читаємо в 3-му розділі Євангелії від Івана. В 5-му вірші нам наводяться Його слова: "Коли хто не родиться з води й Духа, той не може увійти в Царство Боже..." Вода уособлює Слово Боже: Біблія наче обмиває нас. Вона має силу освячення, і ми очищаємося Словом Божим. Святий Дух використовує Слово Боже, тобто, народжує нас "з води й Духа". Саме в такий спосіб ми народжуємося згори. Далі, прочитаємо 6-ий і 7-ий вірші:

"Якого Він щедро вилив на нас через Христа Ісуса, Спасителя нашого, щоб ми виправдались Його благодаттю, і стали спадкоємцями за надією на вічне життя".

/Тит 3:6,7/

Ви ніколи не звертали уваги на те, що у всьому, що робить наш Бог, є щедрість? Він сильний зробити набагато більше, ніж ми просимо, або про що думаємо, як пише Павло в 20-му вірші 3-го розділу Послання до ефесян. Тепер давайте прочитаємо 8-ий вірш:

"Вірне слово, і я хочу, щоб ти і про це впевняв, щоб ті, хто ввірував у Бога, дбали про добрі діла пильнувати. Для людей оце добре й корисне!"

/Тит 3:8/

Той факт, що віруючий спасається благодаттю Бога, не звільняє його від необхідності чинити добрі діла. Суть у тому, що людина повинна "про добрі діла пильнувати", і Павло говорить, що Тит повинен безперестану навчати цього.

Друзі мої, тільки після того, як ви отримали спасіння, Бог почне говорити з вами про добрі діла. Але до цього часу, Бог навіть не цікавиться вашими "добрими ділами", тому що все те, що ми з вами називаємо "добрими ділами", Бог називає "забрудненим одягом". Вся праведність людини подібна до поплямованого одягу в Його очах, як пише пророк Ісая в 6-му вірші 64-го розділу своєї книги.

І Господь не просить у нас нічого подібного. Він хоче лише врятувати нас. Якщо ви прийдете до Нього таким, яким ви є насправді, Він подарує вам спасіння, тому що Він Сам зробив для вас дещо. Небесний Батько зовсім не просить вас зробити щось для Нього, бо що ми з вами можемо зробити для Бога?

Однак після того, як ви вже стали спасеним, після того, як ви стали Божою дитиною, Він починає говорити з вами про добрі діла. А також Він хоче, щоб ви брали участь у поширенні Його Слова серед інших людей. Це й означає "про добрі діла пильнувати". Це все, про що ми повинні думати й міркувати. Далі, прочитаємо 9-ий вірш:

"Вистерігайсь нерозумних змагань, і родоводів, і спорів, і суперечок про Закон, бо вони некорисні й марні".

/Тит 3:9/

Ми повинні відстоювати свою віру, говорить Павло, однак нам не слід робити це за допомогою суперечок або дебатів. Це не приносить ніякої користі, тому що подібні суперечки ще нікого не привели до Господа. Своїми інтелектуальними змаганнями ви можете повністю обеззброїти людину, але це не торкнеться її серця й не наверне її до Христа. Тому віддаляйтеся від нерозумних змагань і спорів.

Саме з цієї причини я намагаюся не зачіпати у своїх лекціях деякі теми, які мають явно сенсаційний характер. Наприклад, у цей час складається враження, що дуже популярною темою в церковних колах став демонізм. До мене приходять чимало листів із проханнями прочитати кілька лекцій з питань демонізму й одержимості. Мене навіть переконують написати книгу на цю тему.

Але я закликаю вас не захоплюватися всім цим. Особисто я з набагато більшим задоволенням розповів би вам про Святого Духа, Який може жити всередині вас. Якщо Він перебуває у вашому серці, то ніякі демони не можуть опанувати вами! "Більший бо Той, Хто в вас, аніж той, хто в світі", – пише апостол Іван, у 4-му вірші 4-го розділу свого 1-го Послання. Саме це ми повинні знати, тому що нам всім так легко збочити з правильного шляху. Далі, прочитаємо 10-ий й 11-ий вірші:

"Людини єретика, по першім та другім наставленні, відрікайся, знаючи, що зіпсувся такий та грішить, і він сам себе засудив".

/Тит 3:10,11/

Мене не раз запрошували виступити на різних заходах, у яких також брали участь люди, що не приймають Слова Божого, тобто, єретики. Єретик – це той, хто відвернувся від істини. Але я ніколи не відчував цікавості до співробітництва з тими, чиї погляди відверто суперечать Слову Божому. Бог наказує нам віддалятися від таких людей. Просто відійдіть від них і не спілкуйтеся з ними. Прочитаємо вірші з 12-го до 14-го:

"Як пришлю я до тебе Артема або Тихика, поквася прибути до мене в Нікополь, бо думаю там перезимувати. Законника Зину та Аполлоса вишли квапливо вперед, щоб для них не забракло нічого. Нехай же навчаються й наші дбати про добрі діла при кінцевих потребах, щоб безплідні вони не були".

/Тит 3:12-14/

Павло дає свої останні настанови про добрі діла. Ми повинні "навчатися" дбати про добрі діла, і часом це вимагає певних зусиль. Дуже багато людей думають, що це легко, але

вони помиляються. Ми повинні зрозуміти, що саме Бог вважає добрими ділами, а також учитися тому, як потрібно чинити їх.

Павло завершує це практичне Послання до Тита словами благословення. 15-ий вірш:

"Вітають тебе всі, хто зо мною. Вітай тих, хто любить нас у вірі. Благодать з вами всіма! Амінь".

/Тит 3:15/

Саме цими словами я теж хочу закінчити вивчення даного Послання. Нехай благодать буде з усіма вами, друзі мої. До нових зустрічей. Нехай Господь рясно благословить усіх вас.